

biggetjes, die hem iets uit een flesch toedienden. Zoo gauw ze Alice zagen, stormden ze alle op haar los, maar ze liep, zoo hard zij kon, weg en was spoedig in veiligheid in een dicht bosch.« Het eerste, dat ik doen moet», zei Alice tot zich zelve, terwijl ze in het bosch ronddoolde, «is, te zien, dat ik mijn natuurlijke grootte terugkrijg en dan, hoe ik in dien heerlijken tuin kan komen. Mij dunkt, dat zal het beste plan zijn».

Dat leek werkelijk een uitmuntend plan, maar de eenige moeilijkheid was, dat ze volstrekt niet wist, hoe ze het aan moest leggen en terwijl ze met een bedrukt gezicht tusschen de boomen rondgluurde, deed haar een kort schel, geblaf haastig opzien.

Een nog jonge, maar zeer groote hond keek op haar neer met groote ronde oogen en strekte een poot uit om haar aan te raken. «Arm beestje!» zei Alice op vleienden toon, haar best doende om het dier door zacht fluiten gunstig te stemmen. Ze vreesde inmiddels echter zeer, dat het wel eens honger kon hebben, in welk geval het hoogstwaarschijnlijk trachten zou haar op te eten niet-tegenstaande al haar zoet gefluit.

Nauwelijks wetend wat ze deed, nam ze een

stokje op en stak dit uit naar deze, gillend van pret, de lucht den stok afvloog, alsof hij die w verschool zich snel achter een niet door den hond omvergeel. Maar op het oogenblik, dat zijde daarvan zich weer deed zi opnieuw op den stok af en tuir om dien te grijpen, over den kop vreezende, dat ze onder de g den hond zou raken, weer naar van de distel, waarop de hond vallen op den stok begon te doen een klein eindje vooruitging en e uit en intusschen steeds blafte tot hij ten slotte op vrij groot bleef zitten, met zijn tong uit groote oogen half dicht.

Dit scheen Alice een gesch om aan het dier te ontkomen dadelijk weg, zoo hard, dat z werd en buiten adem geraakte e van den hond nog maar flau kon hooren.

«En 't was toch wel een aa